

Reina, Maria Carmona, i dames de les festes, president de la Junta de Festes, Toni Carmona, regidora de Reconeixement a les Persones Majors, Rosario Royo, membres de la corporació municipal, familiars dels homenatjats, senyores i senyors.

Estem molt feliços de poder celebrar hui, en este Auditori Rafael Beltrán Moner, este homenatge a les parelles de Vila-real que celebren les seues bodes d'or matrimonials. Un exemple més que la nostra ciutat pot, per fi, viure amb normalitat estes festes de Sant Pasqual tan esperades.

Recordarem sempre este mes de maig de 2022 com aquell en què, després de temps molt durs, vam poder tornar a viure amb il·lusió totes les nostres tradicions, que tant ens identifiquen com a poble. La nit de la xulla, declarada Festa d'Interés Turístic Provincial, les processons, els concerts, els bous, els nostres actes de devoció cap al nostre patró, Sant Pasqual. L'alegria pel retrobament a les penyes. Després de molt de temps, estem vivint les festes de les tres R. La R del reencontre, la reconexió, el renaixement. De nou, ens tornem a alçar, amb la mateixa fortalesa que van demostrar els nostres avantpassats en altres ocasions adverses al llarg de la nostra història.

I precisament en este any, en què la il·lusió i l'esperança s'han tornat a obrir pas, tots vostés, les 44 parelles ací homenatjades, celebren les noces d'or. Celebren cinc dècades d'esforç, amor i dedicació.

En totes les relacions hi ha moments feliços i d'altres més complicats. Res és fàcil i menys durant 50 anys seguits, que es diu prompte. I per si les dificultats de la vida no foren prou, en els últims dos anys el seu matrimoni s'ha posat més a prova encara, condicionat pel confinament i les restriccions que ens imposava la pandèmia. Això els ha obligat a formar un bon tàndem, un bon equip, amb la persona que tenien al costat. Perquè és en les

situacions complicades, quan la nostra confiança pot defallir, quan es demostra la fortalesa d'una relació.

Això mateix passa a Vila-real. Un societat que, en estos moments, està més unida, més sòlida i forta que mai. Les nostres entitats, col·lectius, clubs, associacions... la societat en general, hem demostrat al llarg de la història que, quan treballem junts, som invencibles. I a això hem dedicat tots els nostres esforços també des de l'Ajuntament. Perquè este és precisament el sentit, la raó de ser, d'un ajuntament. No en va, la paraula 'ajuntament' deriva de l'arrel llatina -iunctus, que vol dir això, junts.

Ajuntament. Ajuntar. Unir. Ser el pegament d'una societat que m'enorgullisc en dir que veig més unida i forta que mai. Avançant de la mà cap a la nova Vila-real del segle XXI. Cap a eixa Vila-real que volem ser, més innovadora, inclusiva i sostenible. Una ciutat millor per als seus nets i rebesnets. Un poble de gent honrada, treballadora, agraïda i feliç on poder desenvolupar projectes de vida tan plens com els de tots vostés.

Tenim hui ací 44 parelles que són un exemple d'èxit per a tots nosaltres i per a tots els familiars, amics i veïns que els estimen. Vostés guarden com un tresor el secret per haver aconseguit gaudir d'un matrimoni que perdura ja durant mig segle, és dir, 18.250 dies seguits. La recepta d'eixe llarg matrimoni és una mescla de respecte, de suport, admiració, amor, de paciència... I com que *cada maestrillo tiene su librillo*, segurament cadascú de vostès haurà incorporat al matrimoni les seues pròpies qualitats. Allò que els fa únics i diferents de la resta de parelles.

Però, siga quin siga l'ingredient del seu èxit, n'hi ha un que no ha faltat mai i que han sabut mantenir durant tot este temps: el compromís. Una paraula

que revela l'obediència a uns valors, a un pacte comú, i que es manté indefinidament siuen quines siuen les circumstàncies de cada moment.

Abraham Lincoln deia: *“El compromís és allò que converteix una promesa en una realitat”*.

Si mirem al voltant, veiem com els seus 50 anys d'història com a matrimoni són també 50 anys d'evolució de la nostra societat. Vostés han anat madurant, al compàs que el nostre poble anava creixent i progressant. Al temps que Vila-real anava avançant.

També ara conviu a Vila-real este cor de poble i cos de ciutat que ens fa tan especials. I tot que ja no és tan habitual, encara són molts els vila-realencs i vila-realencques, segur que molts entre vostès, que es giren en sentir el seu malnom. Apel·latius des del carinyo o la socarroneria que ens caracteritza com a societat mediterrània i que hem pogut recordar fa un moment en el vídeo que ens han preparat Abel Campos i Lluís Puig, gràcies al treball de Delfina Rius, premi 20 de Febrer, a qui vull saludar especialment.

Veient aquestes imatges, és impossible no preguntar-se “com ha canviat la vida, veritat?”

Es van casar l'any 1972. En aquells anys 70, moltes parelles de Vila-real anaven a gaudir de la música a la Terrassa El Madrigal, les pistes del Jardín-Alaska o la discoteca Eros. Allí, al ritme dels artistes de l'època, anava també bategant fort el cor de les parelles enamorades. Joves que gaudien de les cançons de Miguel Ríos, Mari Trini, Tony Ronald. De temes com “Por el amor de una mujer”, de Julio Iglesias, o la cèlebre “Un beso y una flor” de Nino Bravo, que es va estrenar precisament ara fa 50 anys.

També va haver aquell 1972 moltes notícies que segur recordaran. Només en citaré una: en febrer d'aquell any, va ser triat president de la Conferència Episcopal el cardenal Vicente Enrique Tarancón, qui tres anys abans va ser nomenat fill adoptiu de Vila-real. Una figura que va marcar la història de Vila-real, així com la del nostre país pel seu paper a la transició democràtica.

D'aquella època ens arriben imatges com l'estrena del popular "Un, dos, tres" o titulars com "*La nau Apolo 17 fa l'última visita a la Lluna*".... Uns temps en què conflüen les coses antigues amb la modernitat, tradició i avantguarda, els problemes de sempre amb l'incipient món que naixia...

Però per damunt de tots els titulars, en va haver un que marcaria la resta de la seua vida: "*Ens casem*". Una frase amb la qual van iniciar un projecte de vida, de família, de futur, que dura fins a hui i que els ha portat les majors alegries. També els majors maldecaps, perquè no dir-ho, i, sobretot, un orgull immens que encara els ompli el pit.

No pot haver major satisfacció que mirar enrere i comprovar que han aconseguit tot el que es van proposar: els fills, els nets, la família. El Nobel Gabriel García Márquez, mestre de les emocions i la paraula, no ho podria haver descrit millor: "*Cuando un recién nacido aprieta con su pequeño puño, por primera vez, el dedo de su padre, lo tiene atrapado para siempre*".

El major èxit del seu matrimoni és, segur que coincideixen amb mi, la seua família. I és esta, més enllà del compromís segellat a l'altar fa 50 anys, la més gran història d'amor de la seua vida.

Enhorabona. Els felicite, de tot cor i amb tota la meua admiració, i els anime a seguir endavant. Queden encara moltes pàgines i capítols per escriure de la seua història: amb cada nova dificultat superada, amb cada èxit, amb cada fracàs, amb cada alegria.

Són un exemple de perseverança, eixe atribut que ens fa no defallir mai; de respecte, de la bona consideració cap a l'altre. I són també un exemple d'amor, el sentiment que ens fa vertaders humans.

Perseverança, respecte, humanitat. Siguem tots els vila-realencs i vila-realencques un fidel reflex d'eixe espill on vostés projecten la imatge de la seua història de vida. L'enhorabona per l'èxit d'estos 50 anys. Espere que gaudisquen hui d'un gran dia amb els seus éssers volguts, que es retroben ara a l'Alaska amb aquelles emocions que començaven a sentir fa 50 anys.

Demà serà també un dia molt emotiu, perquè viurem l'homenatge als grans herois de la pandèmia, als diversos col·lectius que han lluitat durant tot este temps perquè hui puguem estar ací, celebrant la vida. Perquè recordar-los i exaltar el seu valor és, també, un acte d'amor. I perquè és precisament esta la gran lliçó que ens ha deixat la covid-19: hem de celebrar la vida, cada dia.

Un agraïment als tècnics de Cultura i de l'Auditori Municipal Músic Rafael Beltrán Moner, a Amancio i César, els nostres ordenances, Saray Ferrer i Tonyi Vila, que ha posat la veu a este acte.

M'acomiade amb una frase del papa Francisco que segur que compartiran:

“Tener un lugar a donde ir se llama hogar. Tener personas a quienes amar se llama familia. Tener ambas se llama bendición.”

Senyores i senyors, gràcies per la seua atenció i molt bona vesprada.

Celebrem la vida. Visca la vida! Visca Sant Pascual i visca Vila-real!